

[Statsministeren]

det er en regerings opgave at tage ansvaret, når det er nødvendigt.

Jeg vil godt sige et par ord om dyrtidsportionerne. Jeg tror, det var fru Anne Grete Holmsgård, der under debatten kaldte portionerne »de stjalne portioner« og sagde, at det var en foræring til arbejdsgiverne. Lad os prøve at vurdere det. Jo, en foræring i den forstand, at det forhåbentlig fører til, at færre virksomheder går nedenunder og hjem og lukker til skade ikke mindst for lønmodtagerne, der var ansat der. Men det er nu også på sin vis en slags foræring til lønmodtagerne som forbrugere, for der er en sammenhæng, for når dyrtidsportioner og lønglidning ikke kan indregnes i priserne, betyder det selvfølgelig i disse tider, at priserne stiger mindre. Jeg tror godt, jeg tør garantere for, at i mange tilfælde vil virksomheder været nødt til at bruge hovedparten af, hvad det betyder, at dyrtidsportioner ikke kommer til udbetaling, til at nedsætte deres priser for at undgå at gå nedenunder og hjem. Det er også et godt formål. Det betyder en håndsrækning til arbejdsgiverne dér, hvor de arbejder i skarp konkurrence med udlandet, at dyrtidsportionerne falder væk, men jeg gør opmærksom på, at en stor del af de sparede dyrtidsportioner givet vil blive brugt til lavere priser, end vi ellers ville få i Danmark, altså vi får antiinflation, og det er det, der giver mere beskæftigelse, og det er det, vi vil skabe.

Man har også prøvet at bagatellisere de 100 kr. i skattelettelse, som regeringen stiller i udsigt i den sidste del af 1983. Jeg forstår det godt. Hvis der er tale om høje indkomster, er 100 kr. om måneden ikke af videre betydning. Men hvis vi taler om størstedelen af lønmodtagerne, som jo ligger nede omkring laveste skattetrin, er 100 kr. i skattelettelse lige så meget værd som 170 kr. om måneden i lønforhøjelse, og forskellen er, at de 100 kr. i skattelettelse altså ikke skal indregnes i virksomhedernes omkostningsniveau, dvs. med andre ord, at det for en arbejder med en årsløn på 80.000–100.000 kr. – og er det ikke typisk? – er lige så godt som en lønstigning på mellem 2 og 2½ pct., men en lønstigning på 2–2½ pct. betyder ellers så og så mange tusinde flere arbejdsløse. Sådan er sammenhængen jo, og lad os dog prøve at forstå det, og lad os også prøve at forklare befolkningen, at sådan er det.

Hr. Heinesen havde et par betragtninger om landbruget. Det er rigtigt, at den nye regering har tænkt sig i forhandlingerne med landbruget at bygge på den ramme, som også den forrige regering arbejdede med, men jeg vil godt sige, at der er en forskel. Flere har undret sig over, at vi kunne nøjes med denne ramme, siden vi var kritiske over for den afgående regerings landbrugspolitik. Forskellen er den, at vi nu lægger en politik frem, som skal føre til, at omkostningsniveauet i Danmark stiger mindre. Det er ikke mindst for landbruget af vældig betydning. Landbrugets afregningspriser bliver jo fastsat på EF-grundlag. De ligger i et fast niveau et år ad gangen. Igennem mange år, efter at EFs prisgrundlag var fastlagt, oplevede vi i Danmark omkostningsstigninger, som var større end i udlandet, og som i hvert fald for det danske landbrug betød, at det fik udhulet prisforhøjelsens fordele. Lykkes den omkostningsbegrænsende politik, vil der også for dansk landbrug blive et væsentligt bidrag til en bedre driftsøkonomi.

Jeg tror ikke, hr. Heinesen har ret i, at den nye regering overspiller den finanspolitiske stramning. Jeg er klar over, at det er stramme rammer, vi har lagt, men jeg mener ikke, vi overspiller, når vi ser det hele i relation til et budgetunderskud på 80 mia kr. Hvis man havde rebet sejlene, hvad vi jo var mange der tilrådede, for 3, 4, 5 år siden, dengang hvor vi kun havde et underskud på 10, 20 eller 30 mia kr., kunne man have afpasset indgrebene på en meget mildere måde. Det havde været dejligt. Vi er nået op på de 80 mia kr. som en konsekvens af, at man har ladet tingene sejle alt for længe, og nu er det nødvendigt med kraftige udgiftsbekræninger.

Så kan man spørge: hvorfor netop de besparelser, vi har valgt? Vi skulle spare 20 mia kr. Er det meget, eller er det lidt? Det er en vurderingssag. Man kan sige, det ser egentlig ikke ud af så meget, og det er vel det, fremskridtspartiet er tilbøjelig til at sige, når man ser det i forhold til et samlet budget på 273 mia kr. Hvor mange procent er det? 7,7 pct. Hvis vi gennemgår statsbudgettets sammensætning, så opdager vi, at af det samlede budget er de 172 mia kr. udgifter, hvor besparelser uvægerligt ville føre til afskedigelser enten af offentligt ansatte eller hos dem, der leverer til det offentlige. Så får vi også øje for, at det offentlige udgifter til lønning